

Звичайна цибулина —
Зоря нужденних.
Пабло Неруда

Вона — золотощока богиня продажних ринків —
Маятником погойдується в гроні вінка,
Обнявши за шию горбату тітку Горпину.
Вона — заплетена німфа в зів'ялі коси подруг,
Обмацана мільйонами ласих очей,
Прагне збутися своєї золотавої цноти!
Вона — малесенька баня підземних церковок —
Дрижить за свою золоту віруючу душу
Перед язичницькою захланністю тупого ножа!
Почервоній — простягаючи за її золото
сміття своїх мідяків!
Вона вже чує, як мліють її золоті груди
В передчутті газових обіймів джиґуна Вогню.
Вона — королева краси сільських світанкових
базарів —
Принишло сидить на гауптвахті солдатської кишені,
Невинна золота фея жорстокого Апетиту.
Вона — рідна сестра черствого житнього Хліба
І близнючка-сестриця біложупаниого Часнику,
Вона — золота граната у пашу студентського голоду,
Затята суперниця розвареної рохлі Картоплі,
Вірна подруга кухонної скромниці Солі,
Мала Жанна д'Арк на всіх англосаксів-мікробів,
Вона — ніжна Лаура якогось
кипатого Петра Петрарки
З київського технічного училища на Подолі,
Захована у теплиці його саморобної валізки,
Чи вона — забута, занедбана Цибулина Попелюшка,
Що безіменно зітліє у шлунку якогось бонзи,
Вона, золота-золотісінька, не знає,

як їй судилось вмерти,
Чи судилось лягти їй святими білими німбами
На нерозгадану тайну пшеничної скибки,
Чи вона має крутити хула-хуп перед кривавим
Шашликом
На срібному тлі грузинського князя Шампура...
Починається золота агонія
передсмертного стриптиза:
Вона скидає свою золотаву шубку,
Вона скидає свій золотавий лискучий светр,
Вона скидає свою золотисту ніжну сукенку,
Вона скидає свою золотісіньку льолю-лушпинку
І, оголена, біла, плаче од згвалтованої цноти,
Вона — золота Цибулінка з маминого городу,
Вона — золота Весталка з храму Таємниці Буття,
Зібгана в золотий кулачок переляку...